

(عید؟ کووو؟؟)

وطندار! عید آمدہ پستہ و بادام تو کو؟
 خوان بہ یغما رفتہ است، پختہء تو خام تو کو
 سیل غم بردہ ہمہ دار و نداشت دانم
 لب پُرخندہ و آن چہرہء گلغام تو کو
 مجلس بزم خوشی عید و صفای گلگشت
 نقل تو، شیرینی تو، شمع و گل و جام تو کو
 درب ہر کلبہ زند عید با انگشت پیام
 چاردیواری تو کدام؟ سقف تو کو بام تو کو
 لب فروبستہء باروزہء غرقہ عمریست
 آنکہ عیدیانہ دہد، ہمدم خوشنام تو کو
 دود اسپند شدہ است اہل و تبارت ہمہ جا
 عید مبارک شدہ قرض، یار گل اندام تو کو
 روزگاریست کہ شدہ عید گم اندر ظلمت
 نور و خورشید تو کو، ستارہء شام تو کو
 ہمہ وقت صید شدی عید و برات و نوروز
 کرکس و بوم ہمہ آزاد، مگر دام تو کو
 خستہ گردیدہ دلم ازین ہمہ صبر و سکوت
 خشم تو، قہرتو، لام گفتن تا کام تو کو
 من از تبار توام، رفتہ ام برباد ستم

نام من (رفوجی) است (مهاجر) است، نام تو کو
سالها شد دیده (ناتور) همه عید در تبعید
مجلس انس و طرب، خوشی ایام تو کو؟

